

RĪĠA-TAR. 4, 22. — 2) (aus Backsteinen aufgeführt und) *getüncht*: प्रा-
साद् *Palast eines Fürsten ÇABDAR* im ÇKDa.

सुधामित्र (2. सुधा + मित्र) m. N. pr. eines Mannes gaṇa काश्यादि
zu P. 4, 2, 116. — Vgl. सौधामित्रिक.

सुधामुखी f. N. pr. einer Apsaras (*Nektar im Munde habend*) PAÑ-
ĀAR. 1, 10, 88.

सुधामादक (2. सुधा + मो) m. eine Art Zucker (तवरात्) RĪĠAN. 14, 106.

सुधाय m. = 1. सुधा TS. 5, 5, 20, 7.

सुधायुक् (wohl 6. सु + धा) m. N. pr. eines Mannes; pl. *seine Nach-
kommen* gaṇa उपकादि zu P. 2, 4, 69.

सुधायेनि m. f. die Heimath des Nektars als Beiw. des Mondes MĀK.
P. 56, 2.

सुधारि adj. in schönem Strahl fließend RV. 7, 36, 6. 9, 96, 24. Soma 109, 7.

सुधारश्मि (2. सुधा + र) m. Mondstrahl Glt. 7, 40.

सुधारस m. 1) Nektarsaft MBH. 13, 5291. KATHĀS. 21, 146. 45, 180.
RĪĠA-TAR. 2, 60. 4, 212. — 2) Milch PAÑĀAR. 3, 6, 19.

सुधारसमय (von सुधारस) adj. (f. ई) aus Nektar bestehend, Nektar ent-
haltend: वक्त्रा KAURAP. 41. शब्दरत्नावली Verz. d. Oxf. H. 193, a, 13.

सुधावत् (von 2. सुधा) m. N. pr. eines Mannes gaṇa बाह्वादि zu P.
4, 1, 96. — Vgl. सौधावति.

सुधावर्षिन् adj. Nektar regnend; m. N. pr. eines Buddha TRIK. 1, 1, 15.

सुधावास (2. सुधा + आवास oder 2. वास) 1) m. (die Stätte des Nek-
tars) m. als Beiw. des Mondes WEBER, KĀSHNĀS. 296, N. 7; vgl. das
Citat aus TITHUĀDITATVA im ÇKDa. — 2) f. आ eine Gurkenart, = त्रपु-
षी RĪĠAN. im ÇKDa.

सुधासंप्रह्म m. Titel eines medicinischen Werkes: रात्रिसिंह^० Verz. d.
Cambr. H. 24.

सुधासव (2. सुधा + आ) m. ein best. kosmetisches Mittel BṛĪG. P.
10, 48, 5.

सुधासित (2. सुधा + 3. सित) adj. weiss getüncht ÇĀK. 179, v. 1. Davon
nom. abstr. ०त्ता die Weisse der Tünche KATHĀS. 1, 16.

सुधासिन्धु m. das Nektarmeer ĀNANDAL. 8. Spr. (II) 845.

सुधामू m. = अमृतमू der Mond H. 104, Schol.

सुधामूर्ति m. 1) der Mond ÇABDAR. im ÇKDa. RĪĠA-TAR. 1, 279. —
2) Opfer. — 3) Lotus ÇABDAR. im ÇKDa. — Vgl. सुधामूर्ति.

सुधास्रवा f. 1) Zäpfchen im Halse TRIK. 2, 6, 31. H. 585. auch सुधास्र-
वा geschrieben. — 2) eine best. Pflanze, = रुद्रती, अमृतस्रवा RĪĠAN. 5, 58.

सुधाकर् m. Nektar-Entwender, Bein. Gaṇa's TRIK. 1, 1, 43. ÇABDAR.
im ÇKDa.

सुधाकर्त्तर m. desgl. KATHĀS. 119, 126.

सुधाहृत् m. desgl. H. 231.

सुधि s. 2. सुधी.

1. सुधित (6. सु + 1. धित) adj. P. 7, 4, 45. 1) wohlgeordnet, gut ein-
gerichtet; behaglich, bequem: बर्हिस् RV. 7, 7, 3. अघर 4, 2, 10. प्रयौसि
bereit, aufgetragen 1, 135, 4. 6, 15, 15. 8, 49, 4. 10, 53, 2. 70, 8. सुधितो दम्
आ 7, 42, 4. ओक्सि स्वे 4, 50, 8 (सुक्ति AIT. Br. 8, 26). आ सधस्थे Agni
3, 23, 1. गर्भ 29, 2. 10, 27, 16. 6, 15, 2. wohl befestigt: स्वर् 4, 6, 3. 1, 167,
3. wohlgesetzt: मत्त 7, 32, 18. मन्म 1, 140, 11. — आर्यैषि 2, 27, 10. लोक

TBA. 3, 12, 3, 4. — 2) gut aufgenommen, wohlgepflegt; auch wohl gut
gestimmt, zugethan: मित्र RV. 4, 6, 7. 5, 3, 2. 6, 15, 2. 8, 23, 8. 10, 115, 7.
सुप्रति सुधिते Morgen und Nacht VS. 28, 14. — 3) festgesetzt, bestimmt,
beabsichtigt: अर्थे चिदस्य सुधितं यदेतव आवर्तयति द्वावने RV. 8, 58, 17.
परि विश्वानि सुधितायेरेष्याम मन्मभिः 3, 11, 8. — Verdorben zu sein
scheint: रिणाति पञ्च: सुधितेव बर्हणा 1, 166, 6, wo स्वधितेव (für स्व-
धितिरिव) nach 5, 7, 8 zu vermuthen ist. Eine ähnliche Aenderung
scheint वधोर्वनेव सुधितेभिरुक्ते: 6, 33, 3 darzubieten. wo अत्क unver-
stündlich ist.

2. सुधित (von 2. सुधा) adj. nektarähnlich: ०त्तसमिरीतण BṛĪG. P.
10, 33, 22.

सुधिति = स्वधिति RĪĠAN. zu AK. nach ÇKDa.

1. सुधी f. ein guter Verstand, Klugheit VOP. 3, 82. Spr. (II) 5817.

2. सुधी adj. comp. Declination P. 6, 4, 85. fg. VOP. 3, 58. fg. सुधि n.
95. सुधुपास्य: (ohne Nominativzeichen!) P. 4, 1, 58. Schol. 1) adj. a) von
guten —, frommen Gedanken erfüllt RV. 1, 31, 14. 4, 2, 14. एतो स्वर्ध
सुधोर्भवं 5, 43, 5. 6, 1, 7. यदी वाज्ञाय सुधोर्भवं वरुति (etwa gutwillig,
aber eher सुधोर्भो) 4, 21, 8. — b) klug, verständig; subst. ein kluger Mann
AK. 2, 7, 4. H. 341. HALĀJ. 2, 178. R. GOM. 2, 1, 23. 6, 11, 46. KĀM. NI-
TIS. 4, 80. Spr. (II) 1297. 1568. 1636. 3848. 4096. 4825. 4833. 4934.
4985. 6452. 6602. 6925. 7115. GANIT. ADHIMĀS. 2. GOLĀDHJ. KĀDHJAK. 8.
11. KATHĀS. 39, 103. 40, 24. 52, 286. RĪĠA-TAR. 1, 177. 4, 392. 697. 5, 22.
BṛĪG. P. 1, 12, 32. 4, 7, 12. 20, 3. 5, 19, 4. 6, 3, 26. 7, 9, 49. PAÑĀAR. 2, 5, 12.
HIT. ed. JOHNS. 1180. BHATṬ. 12, 6. — 2) m. pl. N. pr. einer Klasse von
Göttern im 4ten Manvantara VP. 3, 1, 16. MĀK. 74, 57.

सुधीर adj. sehr beherzt: रणे Spr. (II) 3270, v. 1.

सुधीवन् (6. सु + धीवन्) adj. P. 3, 2, 74, Schol.

सुधुर adj. gut unter dem Joch (des Streitwagens) gehend, ein gutes
Wagenpferd: शक्ये रायः सुधुरो यमे ते deine Rosse des Reichthums bei
uns anzuhalten RV. 1, 73, 10. 3, 43, 4. करी युक्ता सुधुरो 5, 27, 2. 43, 5.
रोक्तिं सुधुरं कथ्यप्राम् 8, 3, 22.

सुधुर adj. dass.: अयो न वाज्ञी सुधुरो विज्ञानः RV. 3, 38, 1.

सुधूपक m. das Harz der Pinus longifolia RĪĠAN. 12, 158.

सुधूप्य m. ein best. Parfum, = स्वाड RĪĠAN. im ÇKDa.

सुधूपवर्णी (6. सु-धूप + वर्णी) f. Bez. einer der 7 Zungen des Feuers
(dunkelroth) MUPP. UP. 1, 2, 4. — Vgl. सधूपवर्णी und सधूपवर्णी.

सुधृत् (6. सु + धृत्) m. N. pr. eines Sohnes des Mahāvīra BṛĪG.
P. 9, 13, 15. — Vgl. सुधृति.

सुधृत adj. sehr anhaltend: स एषि सुधृतस्तपन् AV. 13, 2, 12.

सुधृति (6. सु + धृ) m. N. pr. eines Fürsten, eines Sohnes des Ma-
hāvīra (Mahāvīra) R. 1, 71, 7. 8 (73, 6. 7 GOM.). BṛĪG. P. 9, 13, 15.
des Rājāvardhana 2, 29. VP. 353. — Vgl. सौधृतेय.

सुधृष्टम (superl. von सुधृष् von धृष्) adj. sehr muthig: Nārācaṃsa
RV. 1, 18, 19. रोदसी 160, 2. die etymologische Bed. scheint nicht zu
passen.

सुधोदय (2. सुधा + उ) m. Titel einer Schrift Verz. d. Oxf. H. 274,
a, No. 649.

सुधोद्व (2. सुधा + उ) 1) m. ein N. Dhanvantari's TRIK. 2, 7, 21;